

ρομμένοι που περιμένει την καταδίκη του εις θάνατον. Πικρή και τρομερή περιέργεια. Θέλετε λοιπόν να δοκιστήτε, κυρία;...

— Πέστε τα λόγια του όρκου και θα τα επαναλάβω, κύριε. Τότε ή "Αρτεμις ντε Πουατιέ επανέλαβε τα ακόλουθα λόγια που της είπε ο Γαβριήλ:

— "Ορκίζομαι στη σωτηρία μου σ' αυτή τη ζωή και στην άλλη να μην άποκλιθώ σε κανένα στον κόσμο το μυστικό που θα μου πείτε, να μην το χρησιμοποιήσω ποτέ εναντίον σας και να φέρομαι γενικά σαν να το άγνοώ..."

— "Ωραία, κυρία! είπε ο Γαβριήλ. Σας ευχαριστώ πολύ για την πρώτη αυτή εκδήλωσι της συγκαταβάσεώς σας. Τώρα με δυό λόγια θα τα μάθετε όλα. Είμαι ο κόμης Γαβριήλ ντε Μοντζομερ ντε και ο κόμης Ιάκωβος ντε Μοντζομερ ντε ήταν ο πατέρας μου..."

— "Ο πατέρας σας! φώναξε ή "Αρτεμις και πετάχτηκε όρθια, κατάπληχτη και κατασπυγγημένη.

— "Έτσι, έξακολούθησε ο Γαβριήλ, αν ή "Αρτεμις ντε Κάστρο, την όποια λατρεύω τρελλά, είνε κόρη του κόμητος, είνε αδελφή μου.

— "Α! καταλαβαίνω τώρα! ψιθύρισε ή "Αρτεμις ντε Πουατιέ, ή όποια είχε συνέλθει κάπως.

Και συγχρόνως σκέφτηκε: «Νά τί θα σώση τον κοντόσταυλο!»

— Και τώρα, κυρία, έξακολούθησε ο Γαβριήλ. χλωμός, μά σταθερός, θέλετε να μου κάνετε την υπερτάτη χάρι να μου δοκιστήτε πάλι στον Έσταυρωμένο αν πραγματικά ή αγαπημένη μου είνε κόρη του βασιλέως; Δεν άπαντάτε; "Ω, γιατί λοιπόν δεν άπαντάτε, κυρία;

— Γιατί δεν μπορώ να προφέρω αυτόν τον όρκο, κύριε.

— "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου! ή "Αρτεμις λοιπόν είνε κόρη του πατέρα μου; ψιθύρισε ο Γαβριήλ κλονιζόμενος.

— Δεν είνε ένα τέτοιο πράγμα! φώναξε ή "Αρτεμις. Η κόρη μου είνε κόρη του βασιλέως.

— "Ω! αλήθεια, κυρία! "Ω! πόσο είνε καλή! φώναξε ο Γαβριήλ σαν τρελλός... Μά, συγκώμητη, το συμφέρον σας σάς κάνει να μιλάτε έτσι, Όρκιστήτε λοιπόν, κυρία, δοκιστήτε!... Έν όνόματι του παιδιού σας πού θα σας εύλογη, δοκιστήτε!

— Δεν θα δοκιστό! άπάντησε ή εύνοουμένη του βασιλέως. Γιατί να δοκιστό;

— Μά, κυρία, είντε ο Γαβριήλ, προόλίγου προφέρατε έναν όρκο όμοιο μ' αυτό που σάς ζητώ τώρα, για να λαοποποιήσετε μόνο μιά άπλη περιέργεια. Και τώρα που πρόκειται για τη ζωή ενός ανθρώπου, άρνεισθε;

— Ναι, κύριε, άπάντησε ψυχρά κ' άποφασιστικά ή "Αρτεμις, άρνουίμα!

— Και αν παρ' όν' αυτά παντρευτώ την κόρη σας κ' αν ή κόρη σας είνε αδελφή μου, δεν νομίζετε ότι το έγκλημα θα πέση σε σάς;

— Όχι, άπάντησε ή "Αρτεμις, γιατί δεν σάς όρκίστηκα.

— Φοιχτό! Φοιχτό! φώναξε ο Γαβριήλ. Μά σκεφθήτε λοιπόν, κυρία, ότι μπορώ να διαδώσω παντού ότι αγαπήσατε τον κόμητα Μοντζομερ, ότι προδώσατε τον βασιλέα κ' ότι εγώ, ο γιός του κόμητος, ξέρω την προδοσία σας.

— Την ξέρετε, αλλά δεν έχετε άποδείξεις! άπάντησε μ' ένα μοχθηρό χαμόγελο ή "Αρτεμις, ή όποια είχε ξαναπαράει το άγέρωχο ύφος της. Έξέ άλλον θα σάς διαψεύσω και θα πώ ότι, επειδή άπέμνησα τον έρωτά σας, με συκοφαντείτε... Έτσι θα πάτε χαμένοι, κύριε Γαβριήλ ντε Μοντζομερ... Μά, συγκώμητη — έπρόσθεσε και σπρώχθηκε — είμαι ύποχρεωμένη να σάς άφήσω...

Και χτύπησε ένα κουνουδί.

— "Ω! αυτό είνε άτιμο! φώναξε ο Γαβριήλ, χτυπώντας με τη γροθιά του το μέτωπό του. "Ω! γιατί να είντε γυναίκα και γιατί να είμαι εύγενής!... Μά, προσέχετε, κυρία!... Ο Θεός θα σάς τιμωρήση και θα μ' εκδικηθή, γιατί αυτό που κάνετε είνε, σάς επαναλαμβάνω, άτιμο.

— Βρίσκετε; είντε ή Πουατιέ γελώντας ξερά και περιφρονητικά.

Έκείνη τη στιγμή ήταν ακόλουθος μητρε μέσα.

Η "Αρτεμις άπήθυνε στον Γαβριήλ έναν ειρωνικό χαρμετισμό και βγήκε από το δωμάτιο.

— "Ωραία! έλεγε μόνη της. Ο κοντόσταυλός μου έχει σίγουρα μεγάλη τύχη. Η τύχη είνε σαν και μένα: τον αγαπάει!

Συγχρόνως βγήκε κ' ο Γαβριήλ έξω, μεθυσμένος από λύσσα και πόνο.

XV

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Ο Γαβριήλ όμως δεν ήταν από τους ανθρώπους που συντριβονται εύκολα. Γι' αυτό, αφού του πέρασε ή ταραχή του, άνασήκωσε το κεφάλι του και διευθίνθηκε στα διαμερίσματα της Αικατερίνης των Μεδίκων, άπ' την όποια ζήτησε άρρασι.

Ήταν άδύνατο να μην είχε άκούσει ή Αικατερίνη των Μεδίκων να μιλούν για την άγνωστη για όλους αυτή τραγωδία της αντίληξις του συζύγου της και του κόμητος Μοντζομερ.

(Άκολούθει)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

(Του BATTY CORNWALY)

Ή θάλασσά μου, ή θάλασσα ή πεντάπλοητη, γαλάζια πάντα, ελεύθερη, δροσάτη, παντοτεινά της άσπλη κ' άτέλειοτη, σε κόσμους τρέχει δίχως μονοπάτι. Σφιχταγκάλιαζε χώρες, παίζει με τα νέφη, σε' άστέρια τα αϊθήρια να κατέβουν γνέφει, λικνίζοντας στα σπλάγνα της τα σιντεφένια πλάσματα τόσα άλλόκοτα, με μύσας έννοια.

Στη θάλασσα είμαι, βρισκομαι στη θάλασσα, παντοτεινά όπου θέλω ημερονόχτια, Όλουθε περιζώνει με ή γλυκιά της σαν σε γαλάζια μαγευμένα δίχτια.

Κι' ή άπόκοσμα άρνεύω μεσ' στη σιγαλιά της, ή σίφουνας χιμίζει, έγω στην άγκαλιά της ναυνοριστά ζοιμάμενος μήτε με γνοιάζει ποιός είνε ο μαύρος ο καρός που την ταράζει.

Πώς λαχταρώ κ' άχ, πάντα πόσο επόθησα τις άνερούδες να βαβαλαζκούν, πούν πνίξουν το φεγγάρι στο κωμασίωμα τ' άλλωφρονέ τους να τις τυβασειώσω.

Κι' ή με βοήθη ψηλάθε εκείνες σουρανίζον ή κάποια μυστικά του βάθους μοιμορφίζον, με βιά να τις ρωτώ και να ξεηγών σε μένα και τα όσα λέν τα βούνανα ξεφρενιασμένα.

Στο άπάνεμο μονότονο άρογαλά της δεν έμεινα ποτέ άροθαλάστη, σιγά—σιγά τ' άπέραντα έλαχτάριζα ξάφνου όσπου έγοργατέταγα πούλι της, το στήθος κωματίζοντας όόσπου φράσει μεσ' στη φοιλή της μύνας του όλα να τα ξεχάση.

Κι' ήσουν ή μένα μου ή καλή, ήσουν σε μένα, θάλασσα σου άνοιχτόστη, κ' έγω για σένα.

Άνεμισμένες ή ώρες που γεννήθηκα, τα κήματα όλο άφρός, αίμα ή σελήνη. Τ' άσημιωτά σκινόψαφα έγορεύανε, ή φάλαγα έσφυρούσε το δελφίν σαπόδρομο σαρτωύσε. Με χαρά τους τόση τρελλά σαρτωύσαν όν' αυτά γιατ' είχαν νοιώσει γεννημα—θρέμμα του όκεανού πώς έγεννήθη και το έκαλοσώφριζαν όλα, άφροί και βύθη.

Κι' έτσι πηνήτα κλοκαίρια έπέρασαν, μεσ' στης γαλήνης πότε την άγκάλη, σιχνά στης τρικυμιάς το μέγ' άφρόστηθος, μερώνητα στον άνεμον την πάλη.

Πηνήτα κλοκαίρια, δίχως να στενάξω, πετώντας γελαστός, κ' αν κάπου άράξω, με ίδια χαρά μου άνοίγομαι. Κι' αν έρθεις, Χάρες, σαν κήμα έλα, στο πέλαο την ψυχή μου πάρε!...

Μετάφρ. Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

(Του Η Ο Π)

Έδώ κοιμάται μιά καλή γυναίκα. Ήτανε λογική και μετρημένη, δίχως να το κανχέεται ή σχωρεμένη. Δέ νοιάζονταν να κήμη κατακτήσεις, κατάρτησί της είχε τον έαυτό της, και σε μιά τέχνη έπέρινα τον καιρό της, πώς θα τηνε προσέχοινε πιο λίγο. Πίστευε πώς δεν έχοιμε άλλο κτήρια έξω άπ' την άρετή, γι' αυτό τα πάθη του κόσμου αυτή ποτέ δεν τάξε μάθει. Τί φυσικό και τί σοφό κεφάλι, τί σταθερό, με πόση τρυφεράδα και τί γερό με τόσην έξυπνάδα! Καθώς που δοκιμάζουν το χουσάφι, όμοια ο Θεός την είχε βασιανείσει. Πέθανε! Μά το πνεύμα είχε νικήσει....

ΣΕ ΡΟΔΟ

(Ιταλού ποιητού)

Είν' ίδια με τη νεότη του ρόδου ή όμορφιά, Γεννιέται, άνθει, πεθαίνει και δεν γυρίζει πιά. Μετάφρ. Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

